

Автор Смовський Максим

Геноцид поколінь

Старенька хатина, засипана стежка,
Покошені вікна в дитинства краю ...
Приїхала в гості онучка із міста,
Щоб бабцю рідненьку провідать своєю.
Не встигла...Спізнилась...Навчання, турботи,
І літо пробігло, настала зима...
Нарешті знайшла для бабусі хвилинку,
Приїхала в гості...А бабці нема.
І стільки новин привезла у торбинці,
І стільки любові в душі і тепла,
Смачненькі із міста солодкі гостинці...
Та бабці найкращої більше нема.
Зайшла до хатини. Усе як раніше:
Фіранки на вікнах, ікони – в кутку...
Згадалися руки її – найніжніші,
Згадала і голос, і пісню дзвінку.
І хлинули сльози: чуттеві, гарячі,
І докір ятрив тихо душу мою...
Хотіла бабуса про долю дитячу,
Про долю нелегку повідать своєю.
Та я поспішала: до міста, до школи,
До річки, до друзів летіла своїх...
Лише крадькома щось про голод почула,
Що рідних бабусиних викосив всіх.

І більше нічого... Так соромно стало,
Історію роду не знаю свою...
І стислося серце від щему та болю,
Я тихо зронила солону сльозу.
Хотіла вже йти, та згадала про скриню,
В ній бабця все цінне завжди берегла.
Знайшла там красиві старі вишиванки
Й (О, диво) там лист від бабусі знайшла.

Онучці – на згадку

*Моя онучко, сонечко яскраве,
Життя так швидко наше проліта,
Хотіла я тобі, рідненька, розказати
Про час, коли була ще молода.
Були у мене люблячі брати
І сестри, таточко і мати,
Допоки знахабнілії кати
Не вирішили наш народ прибрати.
По-тихому зробили, без стрільби,
А просто так все вигрібли з комори...
Мені життя вдалося вберегти,
Хоча була маленька й дуже квола.
Я пам'ятаю, як не стало мами,
Вона найпершою до Бога відлетіла,
Бо віддавала все своїй малечі,
Сама нічого цілий день не їла.
Затім не стало братиків, сестричок,*

*Не стало татка, відлетіли всі,
Не знаю, яким дивом я вціліла,
Мабуть, щоб правду всім розповісти.
Я мрію, щоб ніколи не зазнали
Ні голоду, ні воєн на землі,
Щоб в Україні у добрі й здоров'ї
Ви – мої діти, вік свій прожили!
Хай вас оберігає Божя Мати
І людяність панує на землі!
Прощай, онучко, час вже відлітати
За тихі зорі, в теплій краї...
Я лист до серця довго притискала,
А сльози, як ріка, текли й текли...
Бабусю рідна, скільки ти зазнала
Страшного горя, голоду, біди...
А людяність не втратила з роками,
Була для нас опорою завжди,
Тебе кати радянські не здолали,
Тобі вдалося душу вберегти.
Згорнула лист, поклала до кишені
І запалила на вікні свічу...
Заголосила свічечка, я – з нею
І пом'янула всю нашу рідню.
Згадала всіх невинно убієнних,
За що ж їм доля випала така?!
Через катів радянських незнищених*

Страждала нація нескорена моя.
Минув вже рік. Я лист той зберігаю,
Він ніби вісточка від бабці для всіх нас.
Моя земля ізнов, ізнов страждає,
І мій народ винищують в цей час.
Тяжка війна прийшла на наші землі,
Бо кат російський нищить наш народ...
Та ми всі вистоїмо мужньо в цьому герці,
Бо кожен з нас вкраїнець-патріот.
Голодомор ми не забудемо ніколи,
Понівечені долі і серця,
Тепер війна принесла стільки горя,
Що кров'ю умивається земля.
Не припиняють геноцид катюги,
Вбивають і все нищать повсякчас,
Минуть роки, та біль той не минеться,
Бо він вже стерням проростає в нас.
Молімося за душі всіх померлих,
За мир та спокій на оцій землі,
Серця хай наші не зазнають скверни,
А рід живе для щастя та краси!

Я намалюю Україну без війни...

Я намалюю Україну без війни,
Де красуються старезні явори,
Де лелека прилітає додому,
Сонечко всміхається малому,

Де пасе овець сивенький дід,
Де, здається, все таке, як слід...
ЗамилУє око ця земля –
Прадідівська, щедра, осяйна...
Де людське тепло напоїть душу...
Де такі простори ще знайти?
Тільки в рідній найдорожчім краї,
Де на білий світ колись з'явився ти.

Маю право...

Я маю право на життя
У вільній і Своїй країні,
До школи бігати щодня
І бачить очі татка сині.
Я хочу гратися, а ще
Спокійно спати цілу нічку
І щоб щовечора мене
Татусь ніжненько цьомкав в щічку.
Щоб він був поруч, як колись –
На риболовлю брав з собою,
Ганяв м'яча і веселився,
Все як тоді – перед війною.
Я маю право на життя
У себе вдома, в рідній хаті...
Ми зрозуміли лиш тепер,
Які колись були багаті,
Бо мали їжу на столі,

Вночі лягали й мирно спали
І поруч – мами й татусі
Свою малечу колихали.
Я більш не хочу жить в страху,
Через тривогу плакати нічку...
Я хочу бачить мирні сні
Й відчути поцілунок –

в щічку. 01.11.2023

Я не можу...

Я не можу спати спокійно,
Доки наші хлопці в полоні,
Я не можу дивитись спокійно
На юнацькі побілені скроні.
Я не можу не думати про «гради»,
Що вбивають невинних малят,
Я не можу вночі засинати,
Доки поряд чатує кат.
Я не можу не думати про холод,
Що в окопах холодить солдат
І дивитись на свіжі могили,
Що стоять, як дубочки, у ряд.
Я не можу дивитись у очі
Матерів, що стоять край могил,
На побілені коси дівочі,
Що «говорять» до нас без слів.
Та найбільш я не можу дивитись

На заплакані очі малят,
Бо як зможеш їм пояснити,
Що татусь не вернеться назад.
Що не буде більш, як раніше,
Що війна нищить все на шляху...
Забирає вона – найцінніше,
Найдорожче, що є на віку.
Це найважче дитині сказати
І собі усвідомить також.
Я не можу спокійно спати...
І ти, друже, так само? Ну що ж...
Ми усі не можемо спати,
Але віримо: горе мине,
Одягнеться Україна у шати,
Зійде сонце Українське, Святе!

07.11.2023